

Petr Hájek: Šok tupých hlav: Zeman kapituloval? Ani Kavárna neví, zda se radovat či soptit. Za co to prodal? Obstál, nepromluvil. Babiš je mrtev, a neví o tom. Operace se zdařila, pacient zemřel. Scénář od brů Grimmů. Naděje neumírá

- CZ24 News | 15. prosince 2021

ČESKO: Petr Hájek s úžasem hledí na úžas, který způsobila domnělá Zemanova kapitulace – a nastiňuje, jak vše za kulisami proběhlo, a co z toho plyne

Miloš Zeman se právě královsky baví. Jsme sice (jak nám v posledních dnech a týdnech do omrzení opakují média Kavárny) údajně „parlamentní demokracií“, v níž je role prezidenta nepodstatná, ale od říjnových voleb se táž média zabývají v podstatě jen hlavou státu: Jak ji zbavit pravomocí nebo dokonce odvolat. Jak „poslat do tepláků“ jeho hradní okolí. Jak zařídit, aby jmenovala premiérem Petra Fialu. Jak dosáhnout, aby jmenovala rovněž jeho vládu, tak, jak byla uklohněna v pětikoaličním „dělení kořisti“. Jak ji zažalovat kompetenční žalobou u Rychetského (takzvaně ústavního) soudu, a co se stane když, nebo co se naopak nestane když.

Ted' jsou všichni ohromeni. „Pan prezident všechny mé požadavky, tak jak byly předloženy, přijal!“ Jistě, to není citace Petra Fialy, ale Klementa Gottwalda. Ten se také vrátil z Hradu, zatímco Fiala z Lán. Ale vyjde to zhruba nastejno. Vůbec celá situace je si v některých ohledech napohled dosti podobná. Edward Beneš v osmačtyřicátém chtěl svou kapitulací vyřešit vládní krizi – a zřejmě podcenil, že tím končí krátké období relativně samostatného poválečného Československa. Stejně by to tak dopadlo, dohoda vítězných velmocí byla jasná, spadli jsme do sovětské „sféry vlivu“, ale převrat by neměl punc legality. Zemanova „kapitulace“ vypadá podobně – a v tomto duchu se také nesou rozhořčené reakce prezidentových příznivců.

Zdání klame

Tady však všechna podobnost končí. A pro jen trochu zasvěceného pozorovatele je těžko uvěřit, jak může být skupina „prezidentových věrných“ tak rozčilená. Vysvětlení je však vcelku jednoduché – a platí, žel, i pro mnoho obdobných situací, jimiž právě procházíme: u nás je vyjadřuje úsloví „přání otcem myšlenky“. Ponechme tedy kavárenská média „slavit“ domnělou statečnost a neústupnost Petra Fialy. Ponechme jim temné spekulace o „ceně“, kterou si za „prohru“ nechá v budoucnu Zeman zaplatit. Anebo dokonce – jako v nejrozšířenějších novinách, v Blesku – věstit hloupého „politologa“ (to je, panečku profese!), že tím začíná válka mezi vládou a Hradem.

Všechno je to naprostý nesmysl. Pouze dokládá, že všichni ti „experti a komentátoři“ žijí (za luxusní peníz) v prázdných bublinách svých vlastních desinformací, které sami pravidelně nafukují. A živí tím část veřejnosti (která je ještě sleduje), aby v okamžiku, kdy největší bublina praskne, rychle zaplnili prostor zase nafukováním něčeho dalšího, obvykle stejně „prázdného a falešného“ (řečeno slovy slavné „ukradené“ Klausovy sms o kandidátském projevu M. Topolánka na post šéfa ODS). Ve

skutečnosti byl Zeman s Fialou na scénáři domluven daleko dříve. A oba důsledně sehráli svou roli v téhle „třígrošové opeře“. Že se zdálo být mezi nimi do poslední chvíle napětí? Zdání klame.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Jednoduchý plán

Není nejmenších pochyb, že Zeman neimprovizoval, neustoupil, ani se nenechal „zlomit“ Fialovou výřečností (protimluv sám o sobě). Věděl, co udělá, od první chvíle, kdy mu povolebně zlomený Babiš odepřel spolupráci. Kdyby Babiš neztratil nervy, mohli to spolu klidně „dovládnout“. Zeman, jak už dopředu avizoval, by Babiše opět jmenoval premiérem. Mohl se klidně odvolat na neslýchanost, při níž (doufejme) jen shodou okolností „propadl“ ve volbách milión hlasů proti Fialově pětikoalici.

Andrej Babiš by (v nejhorším případě) vládl pár měsíců bez důvěry poslanecké sněmovny (patrně i bez socialistů) a za využití veškerého státního aparátu by si připravoval prezidentskou kampaň (určitě by například nepřišla vyhláška o povinném očkování). V příhodnou (dohodnutou) chvíli by Zeman abdikoval, vyzval své voliče k podpoře AB – a do devadesáti dnů by Babiš seděl na Hradě. A pokud by již mezitím nezlomil některou ze součástí „pětikoalice“ (nejspíše lidovce), byl by to on, kdo by vyjednával o sestavení vlády.

Mezitím by Zemana zbavil Michala Koudelky. V čele BIS by tohoto kanadsko-amerického agenta nahradil někdo alespoň trochu oddaný českým národním zájmům. Hlavně by se tím však odstranilo největší nebezpečí, které Zemanovi (respektive části nejbližších lidí v jeho okolí) po skončení mandátu hrozí. Což je určující zájem, jemuž se Zeman před svým odchodem věnuje. Všechno prostě mohlo být jinak, kdyby se Babiš ne...sesypal. Kavárna by po měsíce nepřičetně hystericky ječela (a v obvyklém přestřelování dělala chybu za chybou) – čímž by jen zvyšovala Babišovy šance na volební vítězství v prezidentských volbách. A Zeman by si užíval posledního roku „spoluvládnutí“.

Smrt vynervovaného obchodníka

Vyměnil by potřebný počet velvyslanců, dosadil by na mnoho úřadů (ministerstvy počínaje) řadu úředníků – protože by se uprázdnily posty po Hamáčekových socialistech – prostě připravil by svůj odchod tak, jak si představoval. Z Vysočiny by pak ještě dlouho významně ovlivňoval českou politiku. Jenže on je příliš přesvědčen o své genialitě, takže pořád nevěří fyzikálnímu zákonu „Žádný plán nikdy nevyjde“. V tomto případě, připustme, že dosti nečekaně (ale v tom to právě je!), selhal nejpevnější nikoli nejslabší článek logického řetězu.

Andrej Babiš prostě předčasně ztratil nervy. Zděsil se prezidentova zdravotního stavu, když jej po jednání v Lánech odváželi do vojenské nemocnice (ÚVN). Patrně v té chvíli uvěřil, že Miloš Zeman nepřežije. Vzhledem ke katastrofálnímu stavu kdysi vynikající ÚVN to možná nebylo tak úplně bezpředmětné. V té chvíli se Babiš zbaběle rozhodl opustit potápějící se Titanic – a jako jeden z prvních naskočil do záchranného člunu: dokonce se přidal i k nechutnému útoku krys na prezidentovo okolí.

Jenže vynervovaný obchodník bez jakýchkoli ideových či morálních kotev se přepočítal. Vzedmutá mediální vlna toužící zbavit Zemana pravomocí prostřednictvím Tchajwancova (Vystrčil) senátu způsobila, že o prezidenta se začalo starat lékařské konsilium. Začal proto dostávat léčbu, jakou potřeboval – a opět se uzdravil. To už ovšem prezident mozek pracoval s úplně jinou vládní verzí. Babišovi sice ještě jednou formálně nabídl premiérský post – past, do které se už ale jinak protřelý slovenský obchodník nenechal vlákat. Pochopil, že je (politická) mrtvola, a nemínil hrát komparz. Pokusil se místo toho plout na záchranném člunu podle svého, ale sám musí vědět, že šance na záchranu se trosečnickovi každým dnem snižuje (a nemusí kolem ani plout piráti).

Dohoda?

Miloš Zeman má dlouhodobě s Petrem Fialou dobré vztahy. Svě v tom jistě sehrál Pavel Blažek (bude ministrem spravedlnosti), Zemanův spojenec, kterého právě proto Kavárna tolik nenávidí. Jestli bude někdo v šílené vládní sestavě ovšem mužem na svém místě, bude to právě on. Už proto, že může (a má chuť a nástroje) zatočit se zločineckou klikou státních zástupců v čele s olomouckým Ištvanem.

Fiala se prostě s prezidentem „neformálně“ kontaktoval a jednal s ním (zčásti nepřímo přes kancléře Vratislava Mynáře) ještě když byl Zeman v nemocnici. Je proto prakticky jisté, že o „tahu“ s pirátským zoufalcem Janem Lipavským („Nejmenuji ho, přes to nejede vlak“) věděl od první chvíle. A také o „nečekaném řešení“, které bude pointou, jež na poslední chvíli odvrátí signalizovanou snahu o „kompetenční žalobu“ k Ústavnímu soudu. Všechno to bylo dávno dohodnuté – minimálně mezi „osmi očima“ (Zeman – Fiala – Mynář – Blažek).

Je přímo komické, s jakým úžasem nyní třeba soudruzi z bruselsko-bratislavského Deníku N odhalují, že před závěrečnou schůzkou s prezidentem se Fiala „zastavil“ u Mynáře na Hradě. Prý aby dohodli podrobnosti o pátečním jmenování vlády v Lánech – když ještě oficiálně nebylo vůbec jisté, že prezident nějakou vládu – bez Lipavského – jmenuje. Naopak za velmi autentický lze pokládat „údiv“ Babišův (který se předtím zoufalecky pokoušel navrhnout Fialovi sebe jako „mediátora dialogu s prezidentem“). Jen tím potvrdil, že je zcela mimo hru.

Operace se zdařila

Na celé úspěšné operaci jsou zajímavé pouze dvě věci. Ta nejdůležitější: že se ji podařilo utajit. Slaboučký Fiala byl podle hodnověrných zpráv zpočátku opravdu zděšen z volebního výsledku a nevěděl, co dělat. Jestli s něčím nepočítal, tak s vládnutím. Každý silný lídr by v té chvíli neváhal – a vytvořil koalici s Babišem. Musel by k tomu samozřejmě vytvořit hodnověrný příběh – a mít sílu a odvahu jít dělat premiéra s Velkým Andrejem za zády a nenávisť médií dokola vůkol.

Ani jednoho se však Fialovi nedostává. Zůstal proto v „chumlu“ pekelné pětikoalice, protože „ve stádě je teplíčko“. Na co si tím zadělává, raději ani neodhadujeme. Z ODS se mohla stát opět silná strana, takto ji čeká druhý a patrně definitivní zánik. Nicméně utajit Zemanův plán – to znamenalo nepromluvit o tom s nikým, ani doma. A to (nespíš kvůli hrůzou staženému svěrači) dokázal. Hodno ocenění. Přezil – a ještě nějaký čas žít bude. Kavárenská média sice již tuší, že je podfoukl (stejně jako to už nepochybně ví vedení ODS i koaliční spojenci, kteří se ovšem musejí tvářit nadšeně) – a půjdou mu „opatrně“ po krku, ale bez důkazů se to mizerně prodává.

Pacient zemřel

A co to znamená pro Českou republiku? Nechme úplně stranou spekulace, co „dohoda“ obsahuje. Budou-li oba dostatečně spolehlivě mlčet, nikdy se to nedozvíme. A „odečíst“ to z aktů Fialovy vlády? Zbytečné. Ostatně třeba Babišova úhlavního spojence Koudelky (registrované partnerství podepsali

v centrále CIA v americkém Langley) se většina ODS chce zbavit tak jako tak. Nelze dokonce vyloučit, že se shodli i na nějakém okruhu možných kandidátů na Hrad – a vzájemně si ve vhodný čas vypomohou (Babiš to určitě nebude). Jenže to je vlastně dokonale lhostejné.

Právě tak jako zástupná „hra o Lipavského“. Copak máme nějakou vlastní zahraniční politiku, aby ji mohl tuponosý Pirát kazit? To jenom odredovaný „vyslanec Berlína“ (tzv. Bruselu) Ivan Bartoš se třese, aby to neznamenal konec jeho bolševické Pirátské strany (což se tak jako vládní účastí stane). Fiala neudělá nic jiného, než že „doprodá“ Bruselu zbytek suverenity českého státu – a bude se přitom tvářit zachmuřeně vážně a odpovědně „slušně“: jediné dvě naučené pózy, s nimiž se naučil pracovat. Ostatní se pod jeho nečinnou neschopností pouze poperou o ohlodané kosti, které po Babišově úřadování najdou. Zbytek je katastrofa.

Naděje neumírá

A Velký Andrej? Má zaděláno na opravdové problémy. Na Hrad může prakticky zapomenout. A když nebude spolupracovat, vytáhnou na něj jeho „kauzy“. Úplně jedno, že jsou prázdné jak novinářské bubliny. U nás (vlastně kdekoli v civilizovaném světě) nemusí být člověk vinen, aby se dostal do vězení, nebo aby mu sebrali majetek.

Všechno je dávno dohodnuto. Dva hlavní aktéři „plánu“ jsou za vodou a Miloš Zeman se musí nyní nad „úžasem“ z jeho domnělé kapitulace za břicho popadat. Pro veřejnost však začne ta pohádka až v pátek v Lánech. A protože v ní nastoupí hned spousta děsivých postav a létat spousta čarodějnic a démonů (energie, zdražování, chudoba, vakcinační diktatura, zelená sebevražda atd.), půjde o poněkud hrůzostrašný příběh jako z pera bratří Grimmů. Jen bez patřičného šťastného konce a „poučení pro děvčátka“.

Advent nám však připomíná, co Zemanové všech časů ignorují, totiž skromnosti učící vědomí, že „žádný lidský plán nikdy nevyjde“.

Advent je naděje. A naděje – z definice, kterou nám právě tak usilovně chtějí démoni vymlátit z hlav i pomocí vakcín – naděje nikdy neumírá.

Autor: Petr Hájek

Zdroj: protiproud.cz